

Pred oltarjem majniške Kraljice.

Enodejanjka.

Osebe:

Ivanček, Mihčev brat.
Joško.

Mihec.
Tonče.

Prizorišče:

Marijina kapelica v gozdu.

1. prizor.

Tonče, Joško, Ivanček.

(Vsi trije se bližajo kapelici in tam obstanejo.)

Tonče:

Kako je vse povsod veselo,
narava bujno zeleni,
se polje s cvetjem je odelo,
in ptičje petje se glasi.
(Od strani se čuje kukavičin glas.)

Joško:

Čuj, kuka v ložu kukavica,
prija ji pomladni cvet,
ker to je lahkoživa ptica,
kot je dandanes mladi svet.
(Kukanje se vedno glasneje ponavlja.)

Tonče:

In cvetke te, poglej, po trati,
kako prežlahtno nam duhtë;
jaz v šopek hočem jih nabrati,
Mariji ga v darilce dati.
Le nji naj v čast duhtë.

Joško:

Saj res, hitimo v lož zeleni!
Pomladno solnce vabi nas —
— in Ivanček! — Povej ti meni,
zakaj obračaš se od nas?

Tonče

(Ivanu):

Zakaj si žalosten, tovariš?
Mogoče je, da si bolan;
saj treba ni, da samotariš,
dokler pomladni sije dan.

Ivanček

(milo):

Pustita me! — Saj še ne vesta,
kaj mi tako srce teži.
Le poslušajta, pa izvesta,
kaj moje mlade dni mračí.

Joško:

Povej, povej! Kaj te teži,
iznébi grenkega se strupa!
Saj lažje včasi se trpi,
če se komu gorjé zaupa.

(Oba obstopita Ivančka in ga zvedavo gledata.)

Ivanček:

Oj, kdo bi se ne žalostil?
Moj brat, ki sem ga vroče ljubil,
je še pred kratkim dober bil,
a zdaj se je pa ves izgubil.
V brezbožno družbo je zašel,
in tam so mu nedolžnost vzeli,
lažnikom zlobnim je verjel,
in v svoje zanke so ga ujeli.
(Hip vse mirno, nato Tonče.)

Tonče

(pomilovalno):

Nesrečen, Ivan, tvoj je brat,
a še je možno mu pomoči:
Marija ključ je rajskih vrat,
príprošnji njeni ga izročí.

Ivanček:

Pustita me, naj molim zdaj
tu pred Marijino podobo:
Marija, vrni ga nazaj,
Ti, ki zatiraš svetno zlobo.

(Tovarišema):

Vidva pa rožic naberita,
Mariji v dar jih prinesita.

(Tovariša odideta, Ivanček pa poklekne in moli:)

Marija, majniška Kraljica,
izvir vse sreče in radosti,
saj kličemo te: »Pomočnica«,
najlepši vzor si nam mladosti.
Usliši me, goreče prosim,

in brata skoro mi povrni.
 To prošnjo v svojem srcu nosim,
 nikar, nikar me ne zavрни.
 Kako doma žaluje mati,
 ker zgubil drag se njen je sin;
 ko pride noč, ne more spati
 od silnih srčnih bolečin.
 O, vrni spet ga v nje naročje
 in ne zavrzy prošnje te otročje!

(V bližini se čuje šum. Ivanček posluša,
 vstane in reče tišje:)

Moj bratec tu? Kaj neki vodi
 ga sem v zeleni, senčni gaj?
 Saj on navadno sem ne hodi,
 in skoro tuj mu je ta kraj. —
 Proč! Tukaj najti me ne sme!
 Uverjen sem, da me sovraži.
 Za grmom tukaj skrijem se,
 Marija, Ti mu srd ublaži.
 (Zaupno zroč v kip počasi odide.)

2. prizor.

Mihec, pozneje Ivanček.

(Mihec pride počasi iz šume ter se ustavi
 pred kipom.)

Mihec:

Dovolj je zmot, dovolj pregreh,
 Proč s to tovarišijo:
 Obljubljam tu na svetih tleh,
 tu pri kapeli pred Marijo!

(Poklekne in skesano moli:)

Marija, nikdar, nikdar več
 ne bom med zlobneže zahajal,
 otrok naj bodem tvoj goreč,
 spet v cerkev pridno bom prihajal.

(Otožno-veselo:)

O mamica, predraga vi,
 dozdej ste solzice točili,
 zdaj hočem vas ubogati,
 še boste me ljubili.

(Ivanček se počasi bliža Mihcu.)

Zagrinjalo pade.

Ivanček

(osupljen, vendar veselo):

Pogled veselja ti žari,
 ki bil je še pred dnevi mračen —
 povej! Kaj v tebi se godi,
 da si naenkrat ves drugačen?

Mihec:

O, Ivanček, ti bratec moj,
 Mariji nekaj sem obljubil.
 Le pridi! — Nič se me ne boj,
 odzdej te bratovsko bom ljubil.

(Ivanček pride, poljubi Mihca, poklekne in
 moli.)

Ivanček:

Marija, to je tvoje delo!
 Ti bratca meni si vrnila.
 Zato bo vekomaj plamtelo
 srcé zaté in duša Te ljubila.

(V ozadju šum. Tonče in Joško prihajata s
 šopki.)

3. prizor.

Ivanček, Mihec, Joško, Tonče.

Tonče

(strmé):

Kaj vidiva? Je li resnica?
 Kako si, Mihec, sem zašel?
 In resna so ti rožna lica,
 da človek skoraj bi strmel.

Joško:

Marija ga je pripeljala,
 ki je otrokom skrbna mati.
 V zahvalo rož sva ji nabrala,
 saj ona jih stotero plati.
 (Polagata šopke pred Marijo.)

Ivanček

(slovesno):

Ta Mati darček vsak povrne,
 saj prebogata je Kraljica,
 kar se izgubi, vse ona vrne,
 saj je kristjanov Pomočnica.

A. B—r.

